

[Pürschel.]

Offentlighedens Adgang; men jeg tror dog, at dette maa siges at være mere en Teoretikers Forslag end et Forslag af en Mand, der i Praksis har prøvet enten at være den, der er Genstand for Tortur eller at overvære, at et Menneske er Genstand derfor. Lovforslagets § 6 udvidede den Adgang, der var, til at lukke Dørene, hvor det krævedes ikke blot af en Væрге for en sigtet under 18 Aar, men ogsaa af en Repræsentant for Værgeraadet. Det var altsaa de to Regler, vi stod med, da vi kom til Udvalgsarbejdet, og dér har man saa fra konservativ Side uden at vinde Tilslutning fra anden Side stillet 3 Ændringsforslag under Nr. 4, 5 og 90. Det tilsigtes ved disse at begrænse Offentligheden ved at udvide Adgangen for Retten til at lukke Dørene; dels i borgerlige Sager, hvor Hensynet til fremmede Magter kunde gøre det ønskeligt, paa ganske tilsvarende Maade, som man nu har Adgang til at gøre det i kriminelle Sager, og dels til at lukke Dørene i Straffesager, enten hvor en sigtet Person eller en, der møder som Vidne eller paa anden Maade, kan blive Genstand for en ufornøden Krænkelser ved Offentlighedens Tilstedeværelse — det kan jo være et Vidne, der er en Slægtning af den sigtede, og Situationen kan være ganske overordentlig pinefuld for den paagældende —, og endelig kan man lukke Dørene, naar den sigtede selv begerer det, og Retten finder, at der ved, at Dørene holdtes aabne, vilde tilføjes ham en uforholdsmæssig Lidelse. Jeg tror, at Betænelighederne ved denne Begrænsning er meget smaa, eller rettere, jeg tror, at de er lig Nul, og jeg vil gerne pege paa, at dette Forslag er anbefalet baade af Sagførerraadet og Retsplejeudvalget, og at det saaledes fremtræder med en meget betydelig Vægt. Der sidder baade i Sagførerraadet og i Retsplejeudvalget Folk, som ikke med nogen som helst Grund kan mistænkes for at være Modstandere, enten skjulte eller aabenbare, af Offentlighedsprincippet — jeg tror overhovedet ikke, at saadanne findes her i Landet —, men de har dog sluttet sig til dette Forslag, og det vilde glæde mig ganske overordentligt, om man her i Folketinget for en Gang Skyld fik at se, at Partirammerne ikke blev respekteret, men at man fulgte dette Forslag, som altsaa efter min Mening rummer noget rigtigt uden at rumme nogen Fare for Offentlighedsprincippet, hvis Rigtighed ogsaa jeg erkender fuldt ud.

Ændringsforslag Nr. 5 gaar ud paa, at Begrænsningen af Adgangen til at referere skal falde bort. Dette er en ret naturlig

Følge; naar man faar den udvidede Adgang til at lukke Dørene, tiltrænges denne Begrænsning ikke. En anden Ting er, at jeg rent personlig kunde ønske, at man her i Landet kom ind paa en Udvikling, saaledes som man har den i England, og hvorom jeg henviser til en Fremstilling, som er givet i Bilag 4. I Slutningen af vort Ændringsforslag vil man finde den samme Regel, som findes i Ændringsforslag 6, som er stillet af hele Udvalget, idet det konservative Mindretal subsidiært har tiltraadt det, hvorefter offentlig Gengivelse i Billeder af et Retsmøde paa ethvert Punkt af Sagen kan forbydes af Retten ved Kendelse. Det, som er Tanken dermed, er, at man vil kunne forbyde Fotografering eller Tegning i Retsalen. Man har jo haft Eksempler paa, at dette af de paagældende sigtede eller Vidner har været følt som en ganske særlig Lidelse. Jeg minder om, at man under Nævningseting har set den sigtede sidde uafbrudt under hele Retsforhandlingen med et Sjal løftet op mod den Side af Ansigtet, som vendte ud mod Offentligheden. Derimod kan man naturligvis ikke i Kraft af denne Bestemmelse forbyde Pressen at offentliggøre et Billede af en Mand, som er sigtet, naar den har forskaffet sig dette ad anden Vej. Jeg gør opmærksom paa, at man allerede nu har utvivlsom Hjemmel til at forbyde Tegning eller Fotografering i Retsalen, for saa vidt den maa siges at kunne forstyrre paa nogen Maade, men det vil man jo ikke altid kunne sige om en Tegner, der sidder stillfærdigt i en Krog og tegner de paagældende.

Allerede ved Ændringsforslag Nr. 10 og de dermed i Forbindelse staaende Nr. 11 og Nr. 47 støder vi paa et af de i Udvalget stærkest debatterede Spørgsmaal, nemlig om Højesteret, her i Skikkelse af Spørgsmaalet om offentlig Votering ved Højesteret. Jeg vil gerne her gøre den Bemærkning, at det forekommer mig paa Forhaand lidet sandsynligt, at et Land skulde kunne reformere hele sin Retspleje, saaledes som vi gjorde det her i Landet i 1919, uden at dette skulde nødvendiggøre nogen som helst Ændring af Højesterets Struktur eller hele Virkemaade. Derfor er jeg en ubetinget Tilhænger af, at en Række Spørgsmaal, der har rejst sig vedrørende Højesteret i de sidste Aar, undergives en samlet Overvejelse. Under disse Spørgsmaal nævner jeg Spørgsmaalet om, hvor mange Dommere der nødvendigvis skal medvirke ved den enkelte Sags Paadømmelse — og jeg maa erkende, at jeg personlig er af den kætterske Opfattelse, at 5 her vilde være tilstrækkeligt —,